

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

(Goal amzer) (¹)

᾽Εξω ἄς βογγάουν οἱ ἀνέμοι...

᾽Εξω ἄς μανιάζουν τὰ στοιχεῖα...

᾽Εξω ἄς λυσάει ἡ τρικυμία...

Μὲς ἀπ' τὰ τζάμια βλέπω τὸ λιμάνι
νὰ σειοῦνται τὰ κατάρτια σὰν τὰ δέντρα
τοῦ δάσους, ποῦ τὰ δέρνει ἡ καταιγίδα.

Στὸ καφενεῖο μέσα κάθομαι ζεστά
σὲ σκέψεις ἀφιμένους κι ὄνειροπολήσεις,
στὰ περασμένα βρίσκω μιὰ κρυφὴ χαρά.

Κι ἀνέλπιστα ἀπ' τὰ βάθρη τῆς καρδιάς μου,
κάτι παληοὺς λυγμοὺς τοὺς νιώθω,
σ' ὁδὴ νὰ συνεχίζονται καὶ σ' ὕμνο.

᾽Εξω ἄς βογγάουν οἱ ἀνέμοι...

᾽Εξω ἄς μανιάζουν τὰ στοιχεῖα...

᾽Εξω ἄς λυσάει ἡ τρικυμία...

Γ. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Οἱ καμπάνες χτυπήσανε !

Οἱ ἤχοι τους κατηφορίσανε πρὸς τὶς καρδιές.

Ἡ ἀρρώστεια τοὺς ὑποδέχτηκε καὶ τοὺς μίλησε πικρά,
κ' ἔκλεισαν πάλιν οἱ καρδιές σὰν θύρες μιᾶς πολιτείας
ἀγρίων πὺν τὶς χτυποῦν ὀρμητικὰ ἱεραπόστολοι.

Ἦταν ἀνοιξὶς ὅμως. Οἱ ἄνθρωποι τὸ εἶχαν καταλάβει ;
Μιὰ πεταλούδα ἀνοιξε τὰ μάτια της.

Ἀπὸ ἓνα φωτισμένο παράθυρο

ἓνας σκελετὸς εὐλογοῦσε τοὺς ἀνθρώπους...

.

Οἱ καμπάνες χτυπήσανε.

Οἱ ἤχοι τους ἀνηφορίσανε πρὸς τὶς ψυχές.

Ὁ Θάνατος τοὺς ὑποδέχτηκε· οἱ ἤχοι
τρομάξανε καὶ γυρῶσανε σὶς καμπάνες.

(¹) Τρικυμία.

“Ένας άνθρωπος πέθανε άργά, ειρηνικά
κι’ οί δικοί του δέν ξέρανε πού νά τόν μεταφέρουν
στό νεκροταφείο, γιά σιούς κήπους ; — γιati
ήταν άνοιξις.

Οί καμπάνες χτυπήσανε
κι’ οί ήχοι τους μείνανε γιά τόν Θεό...

B. ΜΕΣΟΛΛΟΓΙΤΗΣ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΗΡΘΕ, σάν κάτι πού κανείς δέν τὸ περίμενε
σάν κάτι... πού σοῦ φέρνει κάποιους τρόμους·
κι’ εὐθύς, τ’ αρώματά της πλημμυρίσανε
τις κάμαρες... τις σέρες. . και τούς δρόμους!...

Μελαχροινή, μὲ κάτι αλλόκοτο σὰ μάτια της,
κι’ ένα παράξενο σὸ μίλημα κρεσσέντο,
φάνταζε μέσα στήν πρωτότυπη τουαλέτα της
σάν κάποια Παναγία τοῦ Τιντορέτο!...

— Τὸ «Μυθιστόρημά» της, ἀπὸ τῆς ἀφίξεως
τὴν ὥρα, συνεγράφηκε θυελλῶδες·
— (τὸ παρελθόν της, ὑπονοούμενο, κι’ ἀβέβαιο,
τῆς πρόσθετ’ ένα φόντο... μυστηριῶδες!...)—

— Κι’ ἐν πρώτοις, κάποιες ὑποπτες χειρονομίες της
συνοδευόμενες μ’ ἐκστάσεως πόζες,
κι’ ὕστερα οί τόσον ἐξεζητημένες περιπέτειες
σὰ Καζινό... μέσ’ στ’ αὐτοκίνητα... σὺς λόζες!...

...Κι’ ἀκόμα, κάποια σύθαμπ’ ἀπογεύματα,
σ’ ένα φωτεῖγ γυρμένη σὴ βεράντα,
πού ὡς ξένη ἀπὸ τὸ περιβάλον, βυθιζότανε
στοῦ Νεχομπρᾶ κάποιο ρωμάντζο πάντα!...

...Καὶ τὸ «Φινάλε», σ’ ένα τραῖνο... κάποιο σούρουπο,
μὲ μιὰ ἀμυδρὴ σὸ πρόσωπό της λύπην,
πού χάθηκε πρὸς τὰ καινούργια πεπρωμένα της,
παρόμοια... μὲ τὴν «Παναγία τῶν Σλήπιν!...»

— Κι’ ἐγώ, πού μὲ τῆς σκέψεως τὸ μονόπλανο γυρνῶ
σὺς ἀχανεῖς τῶν ἀναμνήσεων σάλες,
χαράζω τώρα σὸ καρνὲ τῶν ἐντυπώσεων:
«ΕΚΕΙΝΗ... πού δέν ἦταν ΣΑΝ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ!...»